

Panium – Nummer arton

Tre gånger 250

Jeff Pippenger

2026-02-25

Vi ska nu behandla några av implikationerna av den tolfte versen i Daniel elva och därefter föra in de tre linjerna om ”250” år i historien i verserna elva till och med femton, vilken uppfylldes i slaget vid Panium år 200 f.Kr. Linjen om ”250” år som började år 457 f.Kr. slutar år 207 f.Kr., mitt i den period som börjar med slaget vid Raphia och slutar med slaget vid Panium. De ”250” åren i Neros linje slutar med Konstantins trestegshistoria, representerad av åren 313, 321 och 330. Förenta staternas ”250” år slutar den 4 juli 2026.

Neros linje representerar historien om vilddjurets bilds provningstid, först i Förenta staterna och sedan i världen. Linjen från 457 f.Kr. placerar Trump vid en militärisk mittpunkt mellan två slag. Den period som sträcker sig från 1776 utmärker också en mittpunkt för Trumps slutliga presidentskap. För att sätta dessa linjer på deras rätta plats kommer vi först att behandla vers tolv och Rysslands och Putins fall. Därefter de tre linjerna om ”250” år, sedan den hasmoneiska dynastins linje. När dessa linjer väl är på plats kommer vi att placera Petrus i samstämmighet med Panium. När dessa linjer är på plats bör vi kunna urskilja hur budskapet från den 18 juli 2020 ska rättas och förkunnas, och att det är Joels boks budskap.

Kung Ussia av Juda och Ptolemaios, kung av Egypten

Historien som uppfyllde vers elva i slaget vid Rafia överensstämmer med historien om kung Ussia. När Jesaja blir renad och får kraft att förkunna budskapet om det senare regnet, kom hans kallelse det år då Ussia dog.

Det år då kung Ussia dog såg jag också Herren sitta på en tron, hög och upphöjd, och hans mantel fyllde templet. Jesaja 6:1.

Ussias död föregicks av det uppror som han gav uttryck åt, vilket motsvarade och stod i linje med Ptolemaios’ uppror strax efter segern i slaget vid Rafia. Ussia och Ptolemaios är symboler för en sydlig kung vars hjärta har blivit upphöjt, och som gör uppror genom att söka förena sin statliga myndighet med kyrklig myndighet. När Ussia försökte förena kyrka och stat, var spetälskan på hans panna en förebild för vilddjurets märke.

Och den tredje ängeln följde dem och sade med hög röst: Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall också han dricka av Guds vredes vin, som är oblandat utskänkt i hans harms bägare; och han skall plågas med eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet. Och röken av deras plåga stiger upp i evigheternas evigheter; och de har ingen ro vare sig dag eller natt, de som tillber vilddjuret och dess bild, och var och en som tar emot märket av dess namn. Uppenbarelseboken 14:9–11.

Ussia representerar således en fortskridande död från tiden för sitt upproriska försök att förena kyrka och stat. Han representerar därefter en maktlös samregentskap med sin son under elva år. Ussia levde i elva år efter sitt uppror. Början på hans uppror symboliserar söndagslagen, där kyrka och stat förenas och vilddjurets märke påtvingas. Elva år senare dog han, vilket representerar slutet på hans regering som kung över det södra riket Juda, vilket var det härliga landet, vilket är Förenta staterna.

I profetisk relation till Ptolemaios representerar Ussia Juda, det härliga landet och avfällig protestantism, medan Ptolemaios representerar Egypten, som är drakmakten, vars religion är spiritualism. När de två kungarna betraktas som parallella linjer, upphör Ussia att vara en illustration av det härliga landet, och tillsammans blir de en symbol för två nationer. Egypten och Juda är symboler för spiritualismens och den avfälliga protestantismens religioner. De är en symbol för staten och kyrkan. Det statsväsen och det kyrkoväsen som de representerar när de sammanställs som en enda symbol innefattar två nationer, såsom mederna och perserna, såsom Frankrikes Egypten och Sodom, såsom Förenta staternas republikanska och protestantiska horn, såsom Israels och Judas nordliga och sydliga riken, liksom det hedniska Rom och det påvliga Rom. Som en symbol för två riken är de profetiskt sammanbundna genom templet i Jerusalem, där både Ussia och Ptolemaios sökte offra i templet i Jerusalem. Två nationer som båda gör uppror vid samma helgedom.

Det är viktigt att lägga märke till att båda kungarnas uppror stod i relation till templet i Jerusalem, vilket är en symbol för det tempel där Daniel såg Kristus i kapitel tio. Båda dessa kungars historier sammanfaller i Ukrainakriget, och därigenom börjar de sitt vittnesbörd år 2014. De blev båda upphöjda genom militära segrar, framställda genom slaget vid Rafia i vers elva. Rafia markerar gränslandet för det sjätte riket i Bibelns profetia och den trefaldiga föreningen i söndagslagen. Det är också gränsen för övergången från den kämpande församlingen till den triumferande församlingen.

Efter 2014 tillkännagav den rikaste kungen sin avsikt att kandidera till presidentskapet år 2015. År 2020 mottog den rikaste kungen, som representerade det republikanska hornet, sitt dödliga sår, vilket senare skulle bli läkt. År 2022 eskalerade det ukrainska kriget. Trump återvände därefter som uppfyllelse av vers tretton, i valet 2024. I juli 2023 ljöd en röst i öknen. Den 31 december 2023 uppväcktes det protestantiska hornet till liv, liksom det republikanska hornet i valet 2024, när Trump återvände, och därefter år 2025 avslutades grundvalens test med templets tests ankomst.

1989

De sanningar som upplästes 1989 var tvåfaldiga. De profetiska parallellerna mellan reformrörelserna och de sista sex verserna i Daniel elva upplästes samtidigt. Det finns vissa profetiska regler som användes för att fastställa det inledande budskapet i vers fyrtio. Några av just dessa sanningar är nu nyckeln till den dolda historien i just samma vers där dessa profetiska pärlor upptäcktes. Jag ska ge er ett exempel.

År 1989 fanns det inom adventismen ingen enhetlig förståelse av vad de sista sex verserna i Daniel representerade. Denna brist på enhetlighet var tvåfaldig. Det fanns ingen samstämmighet om

versernas innebörd. De som gjorde anspråk på att förstå verserna framlade mänskliga idéer, blandade med den avfälliga protestantismens och katolicismens teologi, det förstfödsrättsliga arv som de hade mottagit från sina förfäder i upproret år 1863, då de uppfyllde den olydige profetens roll vid Jerobeams grundläggande uppror. Dessa enskilda föreställningar om vad verserna betydde var, när allt kom omkring, privata tolkningar. Deras uppfattningar om verserna stod antingen i strid med den grundläggande profetiska tillämpningen och ofta i motsättning till själva den premiss för verserna som de själva hade identifierat.

Det vi såg i verserna var en konsekvent förståelse av alla sex verserna. Det var den konsekvens i budskapet som vi såg som uppmuntrade mig att framlägga min förståelse, även när jag visste att hela adventismen förkastade det jag förstod. Det vi förstod av dessa verser publicerades först 1996, och den förståelse som där framlades har bara blivit starkare allteftersom tiden har gått under trettio år!

Om du beaktar den allra första hänvisningen i tidskriften *The Time of the End*, finner du *Testimonies*, band 9, sida 11. Fem år före 9/11 börjar tidskriften med 9/11. En av de insikter som uppmuntrade mig var förståelsen att vid "ändens tid" i vers fyrtio var nordens och söderns kungar andliga, inte bokstavliga makter. Vid den tiden visste jag redan att syster White sade att Daniels och Uppenbarelsebokens böcker är samma bok, och att samma profetiska linje som finns i Daniel tas upp av Johannes i Uppenbarelseboken. Jag hade funnit att i Uppenbarelseboken elva, vilket uppfylldes i historien omkring ändens tid år 1798, lär syster Whites kommentar till kapitlet tydligt att Frankrike var det andliga Egypten, och hon var lika tydlig med att skökan på vilddjuret i Uppenbarelseboken sjutton var det andliga Babylon.

Syster Whites identifiering av dessa två makter finns i Den stora striden, och dessa kommentarer sammanbinder Johannes' och Daniels vittnesbörd. Definitionen av kungen i söder i Daniel kapitel elva är den makt som behärskar Egypten, och kungen i norr är den makt som behärskar Babylon. När Bibeln och Profetians Ande verkade tillsammans för att fastställa en sanning genom att föra samman Daniel och Uppenbarelseboken för att bevisa saken, var det något jag aldrig kunde överge åt någon vilseledd teolog eller någon vilseledd självutnämnd ledare för en understödjande tjänst.

Att förstå Ptolemaios och Ussia som symboler för slaget vid Rafia och de följder som inträffar efter att deras hjärtan upphöjs, är att låta sig styras av det faktum att Ptolemaios representerar drakmakten som besegrar Roms ställföreträdande makt, endast för att förlora mot den ställföreträdande makt som hade besegrat Ptolemaios i vers tio och år 1989. De historiska åtskillnaderna är avsiktliga och viktiga.

Ussia mottar vilddjurets märke när han försöker föra samman kyrka och stat. Ussia är det härliga landet, och det härliga landet var ett huvudargument i början av budskapet år 1989. Är det härliga landet Förenta staterna, eller är det Sjundedagsadventistsamfundet? De som då omfattade den felaktiga uppfattningen att det härliga landet är adventistsamfundet, tillsammans med alla som fortfarande gör det, skulle hävda att det härliga heliga berget i vers fyrtiofem tydligt var Guds kyrka, och för dem betydde det att ett berg och ett land var samma symbol. Vanligt mänskligt resonemang, antar jag.

Ussia är det härliga landet, och Ptolemaios är Egypten. Ussia, såsom det härliga landet, har protestantismens och republikanismens två horn. Ptolemaios politiska manifestation är kommunismen och dess skiftande former, och Ptolemaios religiösa manifestation är spiritualismen och dess skiftande former. Ett kännetecken för drakmakten är att den är en konfederation, men den falske profeten, som är det härliga landet, är en enda nation med två horn.

Daniel elfte vers fyrtio fastställde att Förenta staterna var påvedömet ställföreträdande makt när Sovjetunionen sopades bort år 1989. Denna sanning stämmer överens med rollen hos det tvåhornade jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton, ty de två böckerna är desamma.

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; och det hade två horn lika ett lamms, och det talade såsom en drake. Och det utövar det första vilddjurets hela makt inför honom och förmår jorden och dem som bor där att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår blev läkt.
Uppenbarelseboken 13:11, 12.

Uppenbarelseboken tretton identifierar Förenta staterna som påvedömet ställföreträdande makt, ty jordens vilddjur ”utövar hela den makt” som tillhör det vilddjur ur havet som kom ”inför honom”. I vers två hade draken, det hedniska Rom, gett påvedömet dess kraft, säte och stora myndighet. Ordet som översatts med ”makt” betyder kraft, men i vers tolv är det ett annat ord som har översatts med ”makt”, med betydelsen ”delegerad myndighet”.

Förenta staterna är påvedömet ställföreträdande makt, vilket har förebildats av det hedniska Rom, som gav sitt militära och ekonomiska stöd åt påvedömet, såsom framställs i vers två. Genom att göra detta förebildade det hedniska Rom Förenta staterna, som också skulle ge sina ”vagnar, skepp och ryttnare” för att utföra påvemaktens smutsiga arbete.

När de tre slagen i vers tio, elva och femton uppfylldes i historien, var Antiochus Magnus närvarande vid vart och ett av dem. Detta faktum identifierar att den makt som framställs i de tre slagen är en ställföreträdande makt för vilddjuret, ty det är alltid Antiochus, och Antiochus var år 1989 Förenta staternas ställföreträdande makt.

De tre strider som leder fram till söndagslagen i vers sexton bär Alfa och Omegas signatur, och även sanningens struktur. Det är Förenta staterna i den första striden och den tredje striden, vilket identifierar ett alfa och omega i den första och sista striden. De tre strider som leder fram till söndagslagen i vers sexton bär också sanningens signatur. Nazistiska Ukrainas ombudsmakt är striden i mitten som representerar upproret vid mittens waymark i den hebreiska strukturen för ordet sanning. De tre striderna representerar 1989 fram till söndagslagen, vilket innebär att de representerar den ”dolda historien” i vers fyrtio.

Den elfte versen i Uppenbarelseboken elva identifierar år 2023 som den punkt då båda hornen uppväcks till liv. Daniel elva, vers elva, identifierar exakt samma period i historien. Den interna profetiska linjen och den externa profetiska linjen sammanfaller år 2023. Den interna linjen är den ”sak” som Daniel förstod, och den externa linjen är den ”syn” som han förstod.

Det tempelprov som Daniel illustrerar började på den tjugoundra dagen, och tjugotvå år efter 11 september, vilket är den tidpunkt då Jesaja gick in i templet, för er till 2023. Jesaja anger Ussias

död efter att han hade levt med spetälska i elva år vid 11 september. Arbetet med att uppföra templet består först i att lägga grunden och därefter i att uppföra templet och sätta dit slutstenen, vilket sedan leder till det tredje lackmustestet, representerat av basunhögtiden i linjen av Tredje Mosebok tjugotre. Det inre arbetet med det eviga evangeliet fullbordas under den yttre linjens historia. I vers elva har Putin typifierats av Ptolemaios, och kung Ussia utgör ett andra vittne till framställningen av konungen i söder, som upphöjs genom militär framgång och som därefter försöker tränga in på religionens område.

Och kungen i söder skall gripas av vrede och dra ut för att strida mot honom, nämligen mot kungen i norr; och han skall uppställa en stor skara, men skaran skall bli given i hans hand. Och när han har fört bort skaran, skall hans hjärta upphöja sig; och han skall slå ned många tiotusenden, men därigenom skall han inte bli stärkt. Daniel 11:11, 12.

Uriah Smith behandlar Ptolemaios Filopators historia och hans försök att frambära offer i Jerusalems tempel.

”Ptolemaios saknade klokheten att göra gott bruk av sin seger. Hade han fullföljt sin framgång, skulle han sannolikt ha blivit herre över hela Antiochos rike; men nöjd med att endast uttala några hotelser och framföra några hot, slöt han fred för att kunna hänge sig åt sina brutala lidelser utan avbrott och utan återhåll. Så blev han, efter att ha besegrat sina fiender, själv besegrad av sina laster, och glömsk av det stora namn som han kunde ha grundlagt, tillbringade han sin tid i frosseri och liderlighet.

”Hans hjärta upphöjdes genom hans framgång, men han var långt ifrån att bli stärkt av den; ty det vanärande bruk han gjorde av den fick hans egna undersåtar att göra uppror mot honom. Men hans hjärtas upphøjelse blev än mer särskilt uppenbar i hans förhållande till judarna. Då han kom till Jerusalem, frambar han där offer och var mycket angelägen om att träda in i templets allra heligaste, i strid med den platsens lag och religion; men då han, om än med stor svårighet, blev hindrad, lämnade han platsen brinnande av vrede mot hela det judiska folket och inledde omedelbart mot dem en fruktansvärd och obeveklig förföljelse. I Alexandria, där judarna hade varit bosatta sedan Alexanders dagar och åtnjutit de mest gynnade medborgarnas privilegier, dödades i denna förföljelse fyrtio tusen enligt Eusebius, sextio tusen enligt Hieronymus. Egyptiernas uppror och judarnas massaker var sannerligen inte ägnade att stärka honom i hans rike, utan var snarare tillräckliga för att nästan fullständigt störta det i fördärvet.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Ptolemaios Filopators militära seger vid Rafia år 217 f.Kr. stärkte inte Ptolemaios, men den gjorde att ”hans hjärta upphöjdes”. Seger i det ukrainska kriget kommer inte att stärka Putin, men den kommer att ”upphöja hans hjärta”, liksom militär framgång fick kung Ussia att upphöja sitt hjärta.

Och Ussia beredde åt hela hären sköldar och spjut och hjälmar och pansar och bågar och slungor till att kasta stenar. Och han gjorde i Jerusalem krigsmaskiner, uppfunna av skickliga män, att vara på tornen och på murverken, till att skjuta pilar och stora stenar med. Och hans namn spred sig vida omkring, ty han blev på ett underbart sätt hjälpt, till dess att han blev stark. Men när han hade blivit stark, upphöjde sig hans hjärta till hans fördärv; ty han handlade trolöst mot Herren, sin Gud, och gick in i Herrens tempel för att tända rökelse på rökelsealtaret.

2 Krönikeboken 26:14–16.

Två sydliga kungar, vilkas hjärtan hade upphöjts genom militära segrar, försökte gå in i samma tempel och frambära ett offer, något som endast en präst hade tillåtelse att göra. I båda fallen motsatte sig prästerna de högmodiga kungarnas försök att göra detta. Den ene kungen inledde därefter en vedergällning mot judarna, och den andre slogs i pannan med spetälska.

Och prästen Asarja gick in efter honom, och med honom åttio av Herrens präster, tappra män. Och de trädde upp mot kung Ussia och sade till honom: Det tillkommer inte dig, Ussia, att tända rökelse åt Herren, utan prästerna, Arons söner, som är helgade till att tända rökelse. Gå ut ur helgedomen, ty du har handlat trolöst; och detta skall inte bli dig till ära inför Herren Gud. Då blev Ussia vred och hade ett rökelsekar i sin hand för att tända rökelse. Och medan han var vred på prästerna, bröt spetälskan fram i hans panna inför prästerna i Herrens hus, vid sidan av rökelsealtaret. Och översteprästen Asarja och alla prästerna såg på honom, och se, han var spetälsk i pannan, och de drev honom hastigt ut därifrån; ja, han skyndade sig också själv att komma ut, eftersom Herren hade slagit honom. Och kung Ussia var spetälsk ända till sin dödsdag och bodde i ett avskilt hus, eftersom han var spetälsk; ty han var avskuren från Herrens hus. Och hans son Jotam hade uppsikt över kungens hus och dömde folket i landet. Vad nu mer angår Ussias gärningar, de första och de sista, så har profeten Jesaja, Amos son, skrivit dem. 2 Krönikeboken 26:17–22.

År 2014 initierade Europas globalister och Obama-regimen en färgrevolution mot nationen Ukraina. År 2022 inledde Ryssland en invasion som slutligen kommer att leda till en seger för Putin och Ryssland, representerade av Ptolemaios och Ussia, sydens kungar. Vers tolv säger att efter Putins seger ”skall hans hjärta upphöjas; och han skall slå ned många tiotusenden; men han skall icke vinna styrka därav.” Historien upptecknar därefter ett fortskridande förfall av hans rike.

Den fortskridande tillbakagången ledde till hans död, och vid den tid då Antiochos den store hämnas sin förlust vid Rafia var Antiochos inte längre i strid med Ptolemaios Filopator; Antiochos stod då inför ett ungt barn som då var Egyptens härskare. Ett barn är en symbol för den sista generationen, så på ett plan är den barnkonung som Antiochos besegrar vid Panium den sista generationen av sydens rike. På det praktiska planet representerar barnkonungen svaghet i förhållande till Antiochos styrka.

”Den fred som slöts mellan Ptolemaios Filopator och Antiochos varade i fjorton år. Under tiden dog Ptolemaios till följd av omåttlighet och utsvävning och efterträddes av sin son, Ptolemaios Epifanes, ett barn som då var fyra eller fem år gammalt. Antiochos hade under samma tid kuvat upproret i sitt rike och tvingat de östra delarna till underkastelse samt ordnat och befäst dem i lydnad, och stod därför fri för varje företag när den unge Epifanes besteg Egyptens tron; och då han ansåg detta vara ett alltför gynnsamt tillfälle att låta gå sig ur händerna för att utvidga sitt herravälde, uppbadade han en väldig här, ”större än den förra” (ty han hade samlat många styrkor och förvärvat stora rikedomar under sitt fälttåg i öster), och drog ut mot Egypten i förväntan om en lätt seger över den spåde konungen. Hur det gick för honom skall vi snart få se; ty här tillkommer nya förvecklingar i dessa rikens angelägenheter, och nya aktörer träder in på historiens skådeplats.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation,

Sydens kung

Att skissera Rysslands sista steg är att skissera den profetiske kungen i syds sista steg. Ett profetiskt kännetecken hos den andlige kungen i syd, som trädde in i den profetiska historien vid ändens tid år 1798, är hur han går till sitt slut. Detta är också ett profetiskt kännetecken hos kungen i nord och den falske profeten. Var och en av de tre makter som leder världen till Harmagedon har slut som särskilt identifieras i Guds Ord. Vad som än händer med Putin och Ryssland kommer att ha blivit förebildat genom tidigare linjer hos kungen i syd.

Exemplen på den andlige konungen i söders undergång förebildades genom undergången för den förste andlige konungen i söder, som var det ateistiska Frankrike under revolutionens period. Det södra rikets undergång innefattar den södra konungens undergång. Napoleons undergång motsvarar Frankrikes undergång och överensstämmer med undergången för nästa rike i söder, vilket var Ryssland. Ryssland som den moderna konungen i söder började i revolution, liksom Frankrike, såsom konungen i söder, började med revolution.

Revolution är ett kännetecken för draken, som är en symbol för de sydliga kungarna. Draken, den främsta symbolen för kungen i söder, är Satan, och när han vid slutet av årtusendet försöker göra uppror, faller eld ned från himlen och förtär honom. Hans uppror i himlen i begynnelsen var alfan för hans uppror vid årtusendets slut.

År 1798 intog Frankrike, i profetisk bemärkelse, tronen som den andlige kungen i söder under den franska revolutionen. Den revolutionen svepte genom Europas nationer och nådde till sist fram till den ryska revolutionen, som snabbt följdes av den bolsjevikiska revolutionen samma år.

Den ryska revolutionen 1917 bestod av två huvudsteg: februarirevolutionen (som störtade den tsaristiska monarkin, gjorde slut på självhärskardömet och upprättade en provisorisk regering under en period av dubbelmakt tillsammans med sovjeterna) och oktoberrevolutionen (även kallad den bolsjevikiska revolutionen, då bolsjevikerna under Lenin grep makten genom en kupp, vilket ledde till upprättandet av sovjetiskt styre och vägen mot socialism/kommunism).

I historiska analyser och revolutionär teori (särskilt ur marxistiska perspektiv såsom Trotskijs, Luxemburgs och andras som drar paralleller) betraktas den franska revolutionen (1789–1799) ofta som ett typexempel på eller som tillhandahållande ett schema för den ryska händelseutvecklingens förlopp. De två steg i den franska revolutionen som utgjorde förebilden för dessa ryska faser är:

- Den inledande moderata/konstitutionella fasen (ungefär 1789–1792), som motsvarar Februarirevolutionen. Denna franska fas inleddes med stormningen av Bastiljen, sammankallandet av Generalständerna/Nationalförsamlingen, avskaffandet av de feodala privilegierna, Förklaringen om människans rättigheter och upprättandet av en konstitutionell monarki under girondinerna och moderata reformatörer. Den störtade den absoluta monarkin men bibehöll inslag av borgerligt/liberalt styre och dubbla/omstridda maktstrukturer (t.ex. mellan Församlingen och den kvarvarande monarkin). På liknande sätt gjorde februari 1917 slut på tsarismen, men ledde till en borgerlig provisorisk regering och dubbelmakt

tillsammans med sovjeterna.

- Den radikala/jakobinska fasen (ungefär 1792–1794, innefattande upprättandet av den Första republiken, avrättningen av Ludvig XVI samt skräckväldet under Robespierre och jakobinerna/Kommittén för allmän säkerhet) motsvarar oktoberrevolutionen (den bolsjevikiska). Jakobinerna grep makten från de mer moderata girondinerna genom radikala åtgärder, utropade en republik, undertryckte kontrarevolutionen och drev revolutionen mot en djupare social omvandling samt försvar mot inre och yttre hot. Detta återspeglar hur bolsjevikerna störtade den provisoriska regeringen, konsoliderade proletariats herravälde/proletariats diktatur och drev den revolutionära socialismen vidare.

Dessa paralleller betonar hur revolutioner ofta följer ett mönster: ett inledande brett uppror mot den gamla regimen (lett av moderata/borgerliga krafter), följt av ett mer extremt maktövertagande av radikaler för att ”rädda” och fördjupa revolutionen mitt i krisen. Bolsjevikerna själva knöt medvetet an till det franska exemplet och betraktade sitt oktoberuppror som besläktat med den jakobinska kuppen – nödvändigt för att förhindra kontrarevolution och fullborda revolutionens potential.

Denna typologi framträder i verk såsom Trotskijs Den ryska revolutionens historia (som uttryckligen jämför dubbelmaktstadiet i Ryssland med liknande dynamik i Frankrike) och Rosa Luxemburgs skrifter om de ryska händelserna, där hon framhåller att den ryska revolutionens första period (mars–oktober) följer de franska (och engelska) revolutionernas schema, varvid bolsjevikernas maktövertagande motsvarar jakobinernas uppstigande till makten.

Jesus illustrerar alltid slutet med början, och Napoleons fall såsom den förste andlige kungen i söder följde kännetecknen vid revolutionens början och representerade därigenom Sovjetunionens fall.

Napoleons successiva (stegvisa) undergång stämmer nära överens med Sovjetunionens gradvisa tillbakagång och kollaps 1991, inom samma typologiska ram där den franska revolutionens två faser förebådade den ryska revolutionens stadier i februari och oktober 1917. Parallellen sträcker sig vidare in i fasen av konsolidering efter radikaliserings (bonapartism) och dess oundvikliga upplösning. Detta hämtar stöd både från allmänna historiska mönster och från marxistiska analyser (särskilt Trotskijs i Den förrådade revolutionen och näraliggande verk), vilka behandlar Napoleon som bonapartismens arketyper: en starkmansregim som uppstår efter en revolutions radikala höjdpunkt, balanserar mellan klasserna, bevarar revolutionens viktigaste strukturella landvinningar (samtidigt som den undertrycker dess demokratiska drivkraft), bygger upp ett personligt/militär-byråkratiskt imperium, överutsträcker sig och därefter genomgår en stegvis kollaps som leder till en partiell restauration av den gamla ordningen.

Napoleons bonapartistiska maktövertagande motsvarar den stalinistiska konsolideringen

Efter den jakobinska radikala fasen och den thermidorianska reaktionen (1794) följer det instabila direktoratet (1795–1799); Napoleons kupp den 18 brumaire (1799) upprättar konsulatet och därefter kejsardömet (1804). Han kodifierar och exporterar den borgerliga revolutionens landvinningar

(Code Napoléon, avskaffandet av feodala privilegier, en stark centraliserad stat), men underordnar dem ett auktoritärt styre, militär ära och en ny elit.

Efter den bolsjevikiska/oktoberrevolutionära radikala fasen och de tidiga sovjetiska experimenten inträder en byråkratisk degeneration (särskilt från mitten av 1920-talet). Stalins maktkonsolidering besegrar Vänsteroppositionen, påtvingar ”socialism i ett land” och skapar en polisär/militär-byråkratisk diktatur. Planekonomin och den nationaliserade egendomen (oktoberrevolutionens centrala landvinningar) bevaras men förvandlas till redskap för en privilegierad kast, medan internationalismen överges.

I båda fallen ”fryses” den revolutionära energin och omdirigeras till statsmakt och expansion under en enda gestalt eller apparat (Trotskij kallade uttryckligen Stalinregimen för en form av ”sovjetisk bonapartism”, närmare Napoleons kejsardöme än konsulatet).

Det stegvisa sammanbrottet

Detta är den grundläggande överensstämmelsen—nedgången är inte en enda plötslig händelse utan en successiv serie av urholkningar, drivna av överutsträckning, inre motsägelser, militära trask, förlust av kontroll över periferin, misslyckade reformer samt slutlig upplösning/återupprättelse.

Den napoleonska sidan (1812 till 1815)

- 1812: Det ödesdigra fälttåget mot Ryssland—Grande Armée (600 000 man) decimerades av logistikens sammanbrott, vintern och motståndet. En katastrofal vändpunkt; enorm förlust av prestige och manskap.
- 1813: En koalition bildas mot honom; nederlag vid Leipzig (”Folkslaget”) — förlust av tyska allierade och territorier; imperiet börjar krympa.
- 1814: De allierade invaderar själva Frankrike; Paris faller; Napoleon abdikerar och förvisas till Elba.
- 1815: Kort återkomst (de hundra dagarna), slutgiltigt nederlag vid Waterloo; permanent exil på Sankta Helena; bourbonmonarkin återställd (reaktionär tillbakavrullning av de revolutionära landvinningarna, dock inte fullständig — vissa juridiska/administrativa förändringar bestod).

Sovjetisk sida (1970-talet till 1991)

- Sent 1970-tal–1980-tal: Ekonomisk stagnation (”zastoj” under Brezjnev), kroniska bristsituationer, teknologiskt eftersläp och ett lamsläende kapprustningsrace med USA/Nato — en systemisk överansträngning börjar urholka ekonomin.
- 1979–1989: Afghanistan-kriget – Sovjets ”Vietnam”; ett trask som dränerar resurser, moral och internationell ställning (lägg märke till den ironiska parallellen: Napoleon gick under i Ryssland; Sovjetunionen förblödde i en karg och motståndskraftig krigsskådeplats).
- 1985–1989: Gorbatsjovs reformprogram perestrojka/glasnost (ett försök att ”rädda” systemet, likt vissa sena napoleonska justeringar) blottlägger i stället och påskyndar motsättningarna;

östblockets satellitstater gör uppror och bryter sig fria (Berlinmuren faller den 9 november 1989, regimerna kollapsar över hela området under 1989–1990) — förlusten av det ”yttre imperiet”, exakt likt Napoleons förlust av allierade stater.

- 1990–1991: Inre nationalistiska kriser, republiker förklarar sin suveränitet; de hårdföras kupp försök i augusti 1991 misslyckas på ett spektakulärt sätt; Gorbatsjov avgår den 25 december 1991; Sovjetunionen upplöses i 15 stater. En kapitalistisk restauration följer (chockterapi under Jeltsin-eran, oligarker, privatisering) — analogt med den bourbonska restaurationen: förrevolutionära klasselement (eller deras motsvarigheter) återvänder och rullar tillbaka de fullt utvecklade revolutionära egendomsförhållandena, samtidigt som vissa administrativa former bevaras.

I båda fallen fragmenteras ”imperiet” (det franska kontinentalsystemet kontra Sovjets östblock/KOMEKON-inflytande) utifrån och in, det inre förfallet accelererar, en slutlig kris blottlägger tomheten, och de gamla samhällskrafterna gör sig åter gällande (monarki/kapitalism). Bonapartismen visar sig vara ohållbar — ”en pyramid balanserad på sin spets”, som Trotskij uttryckte det — eftersom den vilar på undertryckandet av revolutionens demokratiska grundval samtidigt som den försvarar (men förvränger) dess ekonomiska grundval under fientliga yttre påtryckningar. Sovjetunionens sammanbrott var inte ”plötsligt” i det långa perspektivet utan kulmen på ett fortskridande inre sönderfall, alldeles som Napoleons imperium inte försvann över en natt utan eroderade genom successiva nederlag fram till restaurationen.

Frankrikes och Sovjetunionens början och slut överensstämmer med vittnesbördet om kung Ussia och Ptolemaios. Ptolemaios IV Filopator vinner en avgörande seger i slaget vid Rafia (217 f.Kr.) mot kungen i norr (Antiochos III), men ”han skall inte styrkas därigenom” — han sluter i stället fred i stället för att driva sin fördel, återvänder till lyx och självupphöjelse, och därefter besöker Ptolemaios Jerusalem efter sin triumf (enligt den skildring som bevarats i 3 Mackabeerboken 1–2). Sedan hans hjärta blivit upphöjt försöker han gå in i det allra heligaste och själv frambära offer — en usurpationens och trotsets handling mot den sanne Guden. Han träffas av ett gudomligt slag (förlamning), förödmjukas och vänder sig till förföljelse av Guds folk. Hans regering därefter präglas av fortskridande nedgång: moralisk fördärv, inre uppror och förlust av styrka fram till hans död. Detta är den exakta spegelbilden av kung Ussia (2 Krönikeboken 26:16–21), vars hjärta blev upphöjt efter militär framgång, och som därefter gick in i templet för att tända rökelse (och därmed usurpera prästerna) och träffades av spetälska i pannan, vilket var en offentlig, synlig dom. Från den stunden levde Ussia i avskildhet, avskuren från Herrens hus, till sin död — en långsam, utdragen bortgång snarare än omedelbar förintelse.

Båda är sydliga kungar vilkas högmod tar sig uttryck i ett intrång i templet i Jerusalem, följt av ett gradvis, nedbrytande slut i stället för ett omedelbart sammanbrott. Detta är den typologiska mallen för varje senare ”kung i Södern”.

1798: Frankrike blir den andlige kungen i Södern

Vid ”ändens tid” (1798) stöter det ateistiska Frankrike (den makt som just hade uppenbarat Egyptens andliga kännetecken — öppet förnekande av Gud, såsom i Uppenbarelseboken 11:8) mot

kungen i norr (påvedömet) genom att ta påven till fånga. Napoleon är den militära förkroppsligandet av denna stöt. Frankrike bär söderns krona år 1798, därför att det upphöjer samma ateistiska ande som det forntida Egypten förkroppsligade.

Men liksom Ptolemaios inte kunde ”göra det mesta av sin seger”, kunde den franska revolutionens radikala fas inte upprätthålla eller fullt ut exportera sina framgångar. Sydens krona förs vidare allteftersom ateismens filosofi mognar och finner en ny statlig röst.

Progressiva ledarskapssymboler: Napoleon till Lenin till Stalin

Dessa tre är inte slumpmässiga; de är successiva slutscheden—vart och ett representerar ett vidare stadium i sydens kungs bana mot sin egen långsamma upplösning. Napoleon—den första stora symbolen efter 1798. Segerrik i Egypten (det bokstavliga södern) går han för långt (det ryska fälttåget 1812 var en katastrof), vilket inleder en serie förluster för hans perifera imperium steg för steg (1813–1814), han lider slutligt nederlag (Waterloo 1815) och förs i exil två gånger. Napoleon representerar en fortskridande, etappvis undergång—precis såsom Ptolemaios och Ussia.

Lenin grep kronan i oktoberrevolutionen 1917. Den bolsjevikiska ”stöten” fortsätter kriget mot den gamla ordningen (inbegripet den religiösa makten). Men den radikala fasen kan inte stabiliseras; Lenins egen hälsa sviktar tidigt, och systemet börjar byråkratiseras.

Stalin, konsolideraren (sovjetisk bonapartism), ”fryser” revolutionen till ett militärbyråkratiskt imperium, bevarar de centrala landvinningarna (den nationaliserade ekonomin, den anti-feodala parallellen till Napoleons lagbok), men vänder makten inåt (utrensningar) och utåt (expansion). Ändå upphöjer sig hjärtat i ateism; systemet kan inte i sanning ”göra det mesta av sin seger”. Överutsträckning (Afghanistan som parallell till Napoleons Ryssland), stagnation, misslyckade reformer (perestrojka var det sista desperata försöket), förlust av satellitstater (1989–90 = förlust av ”allierade”) och slutlig upplösning (1991).

Sovjetunionens sammanbrott var inte plötsligt – det var progressivt, precis såsom Napoleons välde eroderade steg för steg och såsom Ptolemaios’ och Ussias regeringar vissnade bort efter sitt tempelstolthetens ögonblick. Den ”andlige” kungen i söder (ateismen i statlig gestalt) mottog sin egen utdragna dom: urholkad inifrån, oförmögen att upprätthålla lögnen, bortsvept i motrörelsen från kungen i norr (påvedömet återuppkomst i vakuumet).

Den franska revolutionen (två steg) är en förebild för den ryska revolutionen (februari och oktober/bolsjevikisk). Den napoleonska bonapartismen och det gradvisa förfallet är en förebild för den stalinistiska konsolideringen och Sovjetunionens fortskridande upplösning. Allt detta är den moderna utvecklingen av linjen om kungen i söder i Daniel 11, från Ptolemaios misslyckande vid Rafia och tempelarrrogans, genom Ussias identiska synd och långsamma slut, till Frankrike år 1798 och dess ateistiska arvinge (Lenin–Stalin-eran), som inte kunde stärka sig genom sina segrar.

Lenin, den radikale grundaren eller maktövertagaren (parallellt med jakobinernas/bolsjevikernas uppstigande; ”stöt”-fasen efter 1917, är besläktad med Napoleons tidiga konsulat efter Brumaire). Stalin var den bonapartistiske konsolidatorn (den sovjetiske imperiebyggaren, utrensningarna,

segern i andra världskriget, kulmen av det kalla kriget; hjärtat upphöjt i ateism, men oförmögen att på lång sikt fullt ut ”stärka” segern—överspänningen börjar).

Chrusjtjov var ledaren för den efterkulminerande ”tövaders”-perioden (1953–1964): han fördömer Stalin (det hemliga talet 1956), avslöjar viss korruption, försöker genomföra begränsade reformer, men misslyckas med att lösa de systemiska motsägelserna. Detta motsvarar en ”thermidoriansk” eller tidig nedgångsfas—terrorn lättas medan den ateistiska kärnstrukturen består, men prestige urholkas (t.ex. speglar förödmjukelsen i Kubakrisen 1962 mindre napoleonska bakslag före de stora).

Gorbatjov var den desperata reformatorn (1985–1991) med perestrojka (omstrukturering) och glasnost (öppenhet) som sista förtvivlade försök att ”rädda” systemet, men dessa påskyndar sammanbrottet — förlusten av östblocket (Berlinmuren 1989), inre uppror. Detta är den tydligaste markören för ett ”progressivt slut”: likt Napoleons sena försök till anpassning före invasionen 1814, eller Ptolemaios/Ussias utdragna nedgång efter tempelstolthet. Gorbatjovs konkordat/möte 1989 med påven Johannes Paulus II (kungen i norr) symboliserar det andliga nederlaget — den sydlige kungens ateism som viker för påvlig återkomst.

Jeltsin var den slutliga upplösningsgestalten (från och med 1991) som ledde motståndet mot augustikuppen 1991, blir Rysslands president, övervakar Sovjetunionens upplösning (december 1991), chockterapiens privatisering och den kapitalistiska restaurationen. Han förkroppsligar det kaotiska slutet och den partiella ”restaurationen” av förrevolutionära element (oligarkisk kapitalism, likt bourbonernas återkomst efter Napoleon). Den sydlige kungens palats sopas bort och uppfyller därmed Daniel 11:40:s virvelvindsartade erövring genom norr (påvedömet via alliansen med USA).

Typologin betonar ett kvarstående, steg-för-steg-förlopp av dom snarare än ett omedelbart fall, alldeles som Ptolemaios IV:s seger vid Rafia ledde till högmod, intrång i templet, gudomligt slag och långsam förtvinning; Ussias spetälska isolering till döds; Napoleons successiva förluster (Ryssland, Leipzig, Paris, Elba, Waterloo). Den sovjetiska linjen identifierar kulmen av styrka under Stalin, det gradvisa urholkandet under Chrusjtjovs töväder, vilket blottlägger sprickorna i systemet. Därefter blir stagnationen under Brezjneveran och sedan Gorbatjovs reformer påskyndande faktorer; Jeltsins era fullbordar svepningen (Sovjetunionen upplöses, ateismens statliga form upphör). Det ”upplyfta hjärtat” manifesterar sig genom hela linjen (ateistiskt trots), men ingen ”gör det mesta av segern”.

Slutet för de sydliga kungarna är fortskridande; Satans undergång började vid korset, och till slut förs han i landsflykt i 1 000 år, och därefter dör han.

Och jag såg en ängel komma ner från himlen med nyckeln till avgrunden och en stor kedja i sin hand. Och han grep draken, den gamle ormen, som är Djävulen och Satan, och band honom för tusen år, och kastade honom i avgrunden och stängde honom inne och satte ett sigill på honom, för att han inte längre skulle förleda folken, förrän de tusen åren hade fullbordats; och därefter måste han släppas lös för en kort tid.

Och jag såg troner, och de satte sig på dem, och dom gavs åt dem. Och jag såg deras själar som hade blivit halshuggna för Jesu vittnesbörds skull och för Guds ords skull, och som inte hade tillbett vilddjuret eller dess bild och inte heller tagit emot dess märke på sina pannor eller på sina händer; och de levde och regerade med Kristus i tusen år. Men de övriga av de döda blev inte levande igen förrän de tusen åren hade fullbordats.

Detta är den första uppståndelsen. Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen: över dessa har den andra döden ingen makt, utan de skall vara Guds och Kristi präster och skall regera med honom i tusen år.

Och när de tusen åren hade nått sitt slut, skall Satan bli lössläppt ur sitt fängelse, och han skall gå ut för att förleda folken som bor vid jordens fyra hörn, Gog och Magog, för att samla dem till strid; deras antal är som havets sand. Och de drog upp över jordens vida rymd och omringade de heligas läger och den älskade staden. Men eld kom ner från Gud från himlen och förtärde dem. Och djävulen som hade förlätt dem kastades i sjön av eld och svavel, där också vilddjuret och den falske profeten är, och de skall plågas dag och natt i evigheters evighet. Uppenbarelseboken 20:1–10.

Vi kommer att fortsätta våra betraktelser över den södra kungen i Daniel elva, vers elva till och med femton, i nästa artikel.

Tidskriften Ändens tid utgavs 1996 och den representerar profetian i Daniels bok som förseglades upp 1989. Nyligen lästes tidskriften av ChatGPT, och den ombads att bedöma Ukrainas roll i historien om vers fyrtio såsom den framställs i tidskriften. Följande är en genomgång av tidskriften, som har varit offentligt tillgänglig i trettio år. Det första stycket ur Ellen Whites skrifter i tidskriften är Testimonies, band 9, s. 11.

Översikt: Ukraina i den profetiska ramen

Inom tidskriftens profetiska framställning av Daniel 11:40–45 behandlas Ukraina i samband med Sovjetunionens sammanbrott och kampen mellan påvedömet (kungen i norr) och den ateistiska kommunismen (kungen i söder). Ukraina framställs som en viktig religiös och geopolitisk stridsplats under proxykrigens avslutande skeden, särskilt i relation till den ukrainska katolska kyrkan och dess legalisering efter årtionden av undertryckande under sovjetiskt styre.

Tidskriften framställer Ukraina som en del av den vidare profetiska uppfyllelsen av Daniel 11:40 och beskriver hur kungen i Södern sopas bort genom en allians mellan Vatikanen och Förenta staterna. Ukraina framställs som ett bevis på den sovjetiska ateismens försvagning och den katolska inflytandets återuppståndelse i Östeuropa.

Ukraina i kriget mellan kungen i norr och kungen i söder

Tidskriften lär att kungen i söder är ateismen, först förkroppsligad av Frankrike (1798) och senare av Sovjetryssland. Kungen i norr är påvedömet, och Daniel 11:40 beskriver ett andligt krig som börjar år 1798 och kulminerar i Sovjetunionens sammanbrott 1989. Ukraina framträder i detta sammanhang som en del av sovjetblocket som sveps bort till uppfyllelse av Daniel 11:40.

Publikationen framställer Sovjetunionens sammanbrott som det första steget i läkandet av påvedömets dödliga sår (Uppenbarelseboken 13).

Undertryckandet av den ukrainska katolska kyrkan (citerade källor)

Tidskriften innehåller sekulär dokumentation av katolsk förföljelse under sovjetiskt styre.

Ur Time Magazine, 4 december 1989:

”Efter andra världskriget spred sig en hård men i allmänhet mindre blodig förföljelse till Ukraina och det nya sovjetblocket och drabbade miljontals romerska katoliker och protestanter såväl som ortodoxa.”

Ukraina anges som ett viktigt område där katolicismen undertrycktes under kommunismen.

Legaliseringen av den ukrainska katolska kyrkan

Ett huvudsakligt fokus i diskussionen om Ukraina är legaliseringen av den länge förbjudna ukrainska katolska kyrkan.

Ur tidskriften Life, december 1989:

”Tre nya katolska biskopar har nyligen utnämnts i Tjeckoslovakien. Och denna månad möter Gorbatsjov påven Johannes Paulus II under ett besök i Italien — det första personliga mötet mellan ledarna för Kreml och Vatikanen. Samtalen kan leda till legalisering av den sedan länge förbjudna ukrainska katolska kyrkan i Sovjetunionen.”

Ur U.S. News & World Report, 11 december 1989:

”Återupprättandet av religionsfriheten väntas innefatta hävandet av ett officiellt förbud mot den fem miljoner medlemmar stora ukrainska katolska kyrkan, som har överlevt i det fördolda sedan 1946, då Stalin befälde att den skulle uppgå i den rysk-ortodoxa kyrkan. Att vinna legalisering för den ukrainska kyrkan har varit ett av påvens främsta mål.”

Tidskriften framställer detta som bevis på den ateistiska kontrollens försvagning och på den katolska maktens återupprättelse. Det identifieras som ett direkt resultat av Vatikanens diplomatiska påtryckningar, och en milstolpe i uppfyllelsen av Daniel 11:40 framställs som att Ukraina utgör ett synligt exempel på påvedömets återvunna inflytande i tidigare kommunistiskt territorium.

Ukraina som bevis på påvedömets framryckning

Kommunismens sammanbrott inte enbart som en politisk förändring utan som ett andligt nederlag för ateismen, ett geopolitiskt framsteg för påvedömet och början på påvedömets återkomst till världsherravälde. Ukraina blir en fallstudie i avvecklingen av Sovjetunionens religiösa förtryck och en strategisk seger för Rom i Östeuropa. Det representerar den synliga övergången från påtvingad ateism till återupprättad katolsk auktoritet, och legaliseringen av den ukrainska katolska kyrkan behandlas som en profetisk bekräftelse på att kungen i norr svepte bort kungen i söder ”som en

virvelvind”.

Ukraina och den vidare profetiska följden

1. 1798 – Påvedömet får ett dödligt sår.
2. 1917 – Ateismen flyttar till Ryssland (Bolsjevikrevolutionen).
3. 1989 – Sovjetunionen kollapsar.
4. Ukraina – den katolska kyrkan legaliserad.
5. Påvedömet återfår geopolitiskt inflytande.
6. Förenta staterna kommer till slut under påvligt inflytande (Daniel 11:41).
7. Hela världen följer (Daniel 11:42–43).

Ukraina hör hemma i steg 3–4 som en del av övergången mellan sovjetisk ateism och återupprättat påvligt inflytande.

Källor som hänvisas till i diskussionen om Ukraina

- Jeff Pippenger (primärt teologiskt ramverk)

Profetians ande

- Den stora striden
- Utvalda budskap
- Vittnesbörd för församlingen

Sekulär press

- Time Magazine
- Life Magazine
- U.S. News & World Report

Ukraina nämns i samband med:

- Katolsk förföljelse efter andra världskriget
- Den ukrainska katolska kyrkans underjordiska överlevnad
- Gorbatjov–Vatikanens diplomati
- Laglig återupprättelse av den katolska hierarkin

Sammanfattning av Ukrainas roll i nyhetsbrevet

Ukraina var ett fäste för undertryckt katolicism under sovjetisk ateism. Legaliserandet av den ukrainska katolska kyrkan signalerade försvagningen av kungen i söder. Vatikanens inflytande i Ukraina visade på påvedömet återuppkomst, och Ukrainas religiösa skifte tjänade som påtagligt bevis för att Daniel 11:40 höll på att uppfyllas. Händelserna kring Ukraina utgjorde en del av det första steget i läkandet av påvedömet dödliga sår. Ukraina framställs därför inte som en isolerad politisk händelse, utan som en profetisk markör inom de sista rörelserna i Daniel 11.

